

Obese

‘Ben je nou al klaar met printen?’ riep ze van beneden. ‘De taxi komt zo!’ Amechtig staarde hij naar zijn zwarte scherm, zijn maag knorde en bracht tegelijkertijd een fluitende pieptoon voort. Hij vroeg zich af hoeveel uur hij het, met ingesnoerde pens, kon volhouden zonder flauw te vallen.

Het was allemaal begonnen met een verkeerd getimedde zapactie van zijn kant. Samen hadden ze naar Nieuwsuur zitten kijken. Toen er een studiogast werd aangekondigd die meer details zou kunnen geven over de vermeende gifgasaanvallen in Syrië had hij de afstandsbediening uit haar schoot gegrist en een willekeurige knop ingedrukt. Ze kwamen terecht in een split-screen dat door een mannenstem van schreeuwerig commentaar werd voorzien. Het ene beeld gaf een overmatig, zelfs in zijn ogen wanstaltig dikke, gedaante te zien en het andere beeld toonde een afgeslankte versie van die gedaante. Tussen de twee beelden telde een teller terug van 224 naar 101 kilo.

‘Wat zijn wij trots op Jan Haring!’ schalde de voice-over.

Het volgende shot toonde een volgepakte zaal met een geïmproviseerd podium waarop de slanke versie van Jan Haring met zijn ene arm het publiek toewuifde en met zijn andere arm een volslanke vrouw omklemde. Vervolgens werd er uitgezoomd en begon de aftiteling te lopen. De stem van de voice-over bleef hoorbaar boven het applaus dat de vrienden en familie van Jan Haring produceerden.

‘Wij zijn op zoek naar nieuwe kandidaten voor het volgende seizoen. Word je ook gekweld door buitensporig overgewicht en denk je dat je de uitdaging aankan? Geef je dan nu op!’

Hij had al willen doorzappen maar zij had de afstandsbediening terug uit zijn handen gepakt. De aftiteling besloot met het emailadres en het telefoonnummer van de redactie, nieuwe kandidaten hadden twee weken de tijd om zich op te geven. Toen de reclame begon had ze het toestel uitgeschakeld en zich in een trage beweging naar hem toegewend. De stilte hing in de kamer, met een doordringende blik keek ze hem aan.

‘Wat... oh nee, geen sprake van!’ had hij gezegd. ‘Daar ga ik dus echt nooit, *never* aan meedoen.’ Hij probeerde haar de afstandsbediening afhandig te maken. Als een klein meisje verstopte ze hem achter de kussens waar ze tegenaan leunde.

‘Ik besluit hier, en nu dat ik je morgen voor dit programma ga opgeven’ zei ze, met ogen die glommen van de ingehouden spanning. ‘Ik ga je morgen opgeven en jij gaat net als Jan Haring meer dan 100 kilo afvallen. Ik bel natuurlijk eerst met de uitgeverij, want zij moeten het er ook mee eens zijn, maar ik kan me niet voorstellen dat ze het geen goed idee vinden.’ Ze knikte erbij, als om haar besluit te ondersteunen.

‘Hoe bedoel je, “ik ga bellen met de uitgeverij,” en je gaat al helemaal niet bellen met dat programma! Ik doe het niet, geen denken aan!’ Zijn gezicht, kwabbig als het was, rimpelde van verontwaardiging. Uit de stapel kranten en tijdschriften die naast hem op het bijzettafeltje lag, viste hij de jongste *Vrij Nederland* en ging er ostentatief in zitten lezen.

‘Ja, sluit jij je maar weer op achter je lectuur! En als ik straks naar bed ga snaai je weer een paar zakken cashewnoten naar binnen! Je dijt uit en uit en ik weet niet waar het eindigt!’ Haar stem sloeg over, ze snikschouderde. Met de mouw van haar vest veegde ze langs haar neus, wat hem afkeer inboezemde, daar had je zakdoeken voor. Maar ze was lief als ze huilde. En ze had gelijk, voor het naar bed gaan schreef hij altijd nog een paar woorden en nuttigde daar dan, bij wijze van brandstof, de nodige nootjes bij. Vaak had hij aan één zak niet genoeg. Met een tissue die ze uit een zak van haar vest had gehaald snoot ze luidruchtig haar neus.

‘Het is gewoon ook gevaarlijk. Ik ben bang, begrijp dat dan!’ Ze kroop een eindje naar hem toe. Zwarte vegen mascara sierden haar jukbeenderen. Hij verschikte zijn grote lijf en legde zijn rechterarm over de rug van de bank zodat ze tegen hem aan kon liggen. Haar lichaamscontouren waren door zijn pantser van vet nauwelijks meer voelbaar. Ze had gelijk, er moest misschien wel iets gebeuren.

‘Maar liefje, ik heb toch altijd enorm gejojoed? Ik kom aan als ik een boek schrijf en daarna val ik weer af. Zo gaat het toch al jaren?’ Met zijn vrije hand legde hij een lok haar achter haar oor, met zijn wijsvinger beroerde hij de betraande wallen onder haar ogen.

‘Gejojoed, gejojoed? Vroeger ja, toen je nog weleens naar een sportschool ging of op de fiets stapte. Maar nu jojo je rond de 200 kilo, dat is toch niet meer normaal?’ Haar stem

was verstikt van de tranen. Zou hij inderdaad meer dan 200 kilo wegen? Het kon zijn, omdat hij er niet meer zo vrolijk van werd had hij de weegschaal op gegeven moment onder de slaapbank op zijn werkkamer geschoven en onvindbaar verklaard.

‘En je schrijft altijd, dus je eet ook altijd!’ Nu klonk ze verbolgen. Hij bleef aan haar haren frunniken, maar ze duwde zijn hand weg en ging naast hem rechtop zitten.

‘Kijk nou naar jezelf!’ Ze gaf hem een por in zijn buik, die schuil ging achter een gigantische wijdvallende trui. Hij kromp ineen.

‘Ik weet het, er moeten een paar kilo’s af.’

‘Een paar kilo’s, een paar kilo’s,’ bouwde ze hem na, ‘met een paar kilo’s kom je er niet, dat weet jij net zo goed als ik! En dat gaat je niet lukken zonder hulp.’ Ze schoof een eindje van hem af en kreeg weer iets gedecideerds over zich. ‘Het zou toch fantastisch zijn als je je lichaam weer tot hanteerbare proporties kreeg teruggebracht? Als we weer naar Loosdrecht zouden kunnen fietsen en kunnen lunchen bij *Faroeta*?’ In de jaren na hun studie, toen hij aan zijn eerste boek werkte, hadden ze dat ’s zomers bijna elke zondag gedaan. Thermoskannetje mee, stoempen, lunchen en soezerig van een karaf wit weer terugpeddelen. Nu stond zijn fiets al jaren met twee lekke banden in het schuurtje.

‘En, en als we...’ ze keek wat beschaamd naar de grond, ‘en als we... als we in de slaapkamer...’

‘Ja, natuurlijk zou dat heerlijk zijn.’ Hij peuterde aan een vuiltje onder zijn pinknagel. Het was maanden, misschien wel langer dan een jaar geleden dat ze seks hadden gehad. Hij hanneste zelf weleens wat, op de sofa in zijn werkkamer, maar zijn buik zat hem daarbij zodanig in de weg dat hij het meestal opgaf voordat hij tot bevrediging was gekomen.

‘Nou dan!’

‘Wat nou, “nou dan”? Dat betekent toch niet dat ik me in een of ander idioot programma hoeft te laten vernederen?’

‘Vernederen, vernederen, die keren dat ik het heb gezien vond ik dat ze heel respectvol met de kandidaten omgingen. Uiteindelijk ben je er zelf bij. En je zult heus wel een stem hebben in wat wordt uitgezonden.’ Hij was even stil. Zag ze hem werkelijk voor het oog van de natie zijn push-ups maken in het Wilhelminapark?

‘Hou er nou over op, het is niets voor mij! Ik voel er niets voor dat mijn vadsige lijf het gesprek van de dag wordt bij de koffieautomaat, op facebook, of waar dan ook.’ Hij ging iets meer rechtop zitten en probeerde zijn buik in te trekken. ‘Maar zou het een idee zijn dat ik me opgeef voor de weight watchers?’ Samenzweerderig boog ze zich naar hem toe, ze veegde een laatste druppel traanvocht uit haar ooghoek en klopte hem op zijn knie.

‘Heb je er al aan gedacht wat het kan betekenen voor de verkoop van je boeken? Er kijken al gauw een miljoen mensen naar zo’n programma...’ Hij moest toegeven dat dat heel even door zijn hoofd was geschoten. Elk nieuw boek dat hij schreef werd welwillend ontvangen maar zijn verkoopcijfers lieten een dalende trend zien. Een jongere generatie schrijvers hijgde in zijn nek, jongens en meisjes die niet alleen jaarlijks een boek afleverden, ze schreven ook aan de lopende band essays en opiniestukken, schitterden op de literaire podia die als paddenstoelen uit de grond schoten en waren wekelijks als tafelheer, tafeldame, spelleider, quizmaster, babbelbox of panellid op televisie te zien. Het kon ook best iets met zijn omvang te maken hebben dat hij daar nooit voor werd gevraagd.

‘Dat kan wel zijn, maar dan nog, ik laat me niet vernederen!’

‘Jij hebt het maar over vernederen. Het zou juist je kracht kunnen tonen! Je kunt een beeld neerzetten van de schrijver als mens, van het geploeter en gezwoeg dat achter een boek schuilgaat. En, tegelijkertijd, laten zien dat je het kunt, meer dan honderd kilo afvallen.’ Ze keek hem met een schuin oog aan. Behoedzaam pakte ze de *Vrij Nederland* uit zijn handen en rolde hem op. Ze zette de koker op zijn sleutelbeen en trok een streep omlaag, langs zijn tepel, over zijn bolle buik en het putje van zijn navel, eindigend met een licht tikje op zijn kruis. Hij rilde.

‘Meer dan honderd kilo...’ zei hij zachtjes.

De volgende ochtend had ze gebeld, eerst met de uitgeverij en daarna met het programma. De uitgeverij had het een heel goed idee gevonden. ‘We maken ons hier al een tijdje zorgen over zijn gewicht,’ had zijn redacteur gezegd. Hij keek vaak naar het programma en vond het mooie, eerlijke televisie. De stagiair van het programma die ze aan de lijn had gehad, zei dat ze een email met motivatie moesten sturen. Bij het noemen van zijn naam was er bij haar geen bel gaan rinkelen en ook de titels van zijn boeken kende ze niet.

‘Schrijf jij die email of zal ik het doen?’ had ze gevraagd.

Een paar uur later had ze hem de tekst ter goedkeuring voorgelegd. Hij schoof bij haar aan tafel, waaraan ze op haar laptop had zitten typen. ‘Help, mijn man is te dik!’ luidde de aanhef. Vervolgens zette ze zijn dagritme en voedingspatroon uiteen en beschreef ze hoe schrijven en eten de laatste jaren steeds meer ‘parallele activiteiten’ waren geworden, zoals ze het uitdrukte. ‘Ik heb het van kwaad tot erger zien gaan. Hij kan niet meer schrijven zonder te eten. De hoeveelheid snoep, zoutjes en ander voedsel die hij gedurende de dag tot zich neemt is afschrikwekkend. Tegelijkertijd, en dat is het wrange, zie ik zijn productie afnemen.’ Ontzet las hij hoe ze van de drie boeken die hij de laatste acht jaar had geschreven het aantal

woorden had gedeeld door het aantal dagen dat hij er ongeveer aan moest hebben gewerkt. Het aantal woorden liep terug van ruim 1500 tot een kleine 400 per dag. Hij durfde er niet aan te denken hoe deze rekensom over het afgelopen jaar zou uitvallen, van zijn volgende boek had hij niet meer dan de synopsis op papier staan.

‘Wat...?! Hoe heb je die cijfers...? En het slaat niet eens ergens op. Ik ben gewoon hermetischer gaan schrijven! Dat wil ik niet, dat gaat eruit!’

‘Oké, oké,’ suste ze, en verwijderde de passage. ‘Maar voor de rest kan het zo wel, toch?’ Ze scrolde door de tekst, haar bovenlichaam in een afwerende pose tussen hem en de laptop gebogen, om het document vervolgens te sluiten. In het mailprogramma maakte ze een nieuw bericht aan en typte het adres van de redactie, dat ze kennelijk had onthouden, in de adresbalk. In het onderwerpveld typte ze zijn naam en daarachter “Aanmelding Obese”. Het had iets hilarisch om zijn naam genoemd te zien worden in combinatie met die afschrikwekkende term. Voordat hij ergens iets tegenin kon brengen, had ze op ‘verzenden’ gedrukt.

‘Wat...! Nee... Jij...’ stamelde hij hulpeloos. ‘Ik... ik wil helemaal niet!’

‘Lieverd, je moet.’ Ze schoof de laptop van zich af en draaide een kwartslag op haar stoel, zodat haar knieën zijn dijbeen raakten. Ze legde haar hand op zijn onderarm, die op tafel lag. Een vogelklauwtje op een boomstronk.

‘Het kan zo toch niet langer? Je komt de deur nauwelijks meer uit en je weet zelf ook best dat het schrijven eronder is gaan lijden. Het laatste jaar heb je toch eigenlijk... nauwelijks iets geproduceerd?’ Ze keek hem streng aan. Hij dacht dat het ongeveer acht maanden geleden was dat hij nog een kort verhaal naar een tijdschrift had gestuurd, maar daar had hij verder nooit meer iets van gehoord.

‘Nou...’ zei hij.

‘Je snauwt me af als ik het probeer bespreekbaar te maken en van je werkkamer heb je een soort geheime snoepkast gemaakt, als je dacht dat ik dat niet wist. Nog even en je krijgt last van hartfalen, of erger!’ Net als de vorige avond fonkelden de tranen in haar ogen. Wat ze niet wist was dat hij de laatste maanden steeds vaker een nare pijn op zijn borst voelde en last had van benauwdheid.

‘Ik ben toch een sterke beer?’ zei hij zachtjes. ‘Hartfalen, ben je gek!’ Het zweet stond op zijn rug en voorhoofd, er trok een prikkeling langs zijn rugwervel.

‘Je moet je herpakken. Het is een ondoorbreekbaar patroon geworden. Daar is iemand van buitenaf voor nodig.’ Nu klonk ze als een hulpverlener. ‘En geloof me, het gaat je schrijverschap ten goede komen! Ga maar na. Ze doen een persbericht uit als je van start gaat.’

Dan komen er dus interviews en voorbeschouwingen. En je kunt een blog bijhouden tijdens de rit.’ Verzon ze dat nou ter plekke of had ze dit al voorgekookt met de uitgeverij? Een blog, het woord alleen al.

‘Maar...’ Hij kwam er niet tussen.

‘Ja, een blog. Op de site van de omroep, of van de uitgeverij. En dat hoeft natuurlijk niet alleen over afvallen te gaan. Je kan schrijven over alles wat je bezighoudt, over je personages, over je eerste fietstocht na zoveel jaar, over je opgeruimde werkkamer, over welk fruit je in je smoothie doet, nou ja, gewoon, je weet wel, een blog!’ Monter keek ze hem aan, ze had blijkbaar zin om zelf zo’n blog te schrijven.

‘Ja, ja!’ reageerde hij geprikkeld. Hij had er natuurlijk zelf een mail achteraan kunnen sturen met de mededeling dat hij zich terugtrok. Maar dat had hij niet gedaan.

Voor de vorm was hij achter zijn computer gaan zitten, hij had hem niet eens aan gezet. Zijn dwangbuis kriebelde onder zijn synthetische smoking. Hij opende zijn bureaula, hij had zin in een roze koek. Met een boze duw sloot hij haar weer. Enveloppen, nietmachines, plakband en andere kantoorbenodigdheden. In de eerste week had hij de etenswaren uit zijn werkkamer moeten verbannen. ‘Het is goed om niet in dezelfde ruimte te eten en werken’ had zijn coach gezegd. ‘Dat helpt bij het terugbrengen van het aantal voedselmomenten.’ Want dat was zijn probleem, had ze hem uitgelegd. Eten en snoepen doe je, als het goed is, een aantal keer per dag en niet de hele dag door. ‘Jouw dag is nu in wezen één groot voedselmoment.’ Een zeker literair talent kon haar niet ontzegd worden.

Beneden ging de deurbel. ‘Taxi!’ hoorde hij zijn vrouw roepen. Hij hees zich overeind. Naast de printer lag een pak printerpapier, met een paar krachtige rukken verwijderde hij de verpakking. Uit een stapel paperassen trok hij een gekleurde kartonnen map, de krantenknipsels die erin zaten dwarrelden op de grond. Hij schoof een flinke stapel printerpapier in de map, klemde die onder zijn arm en liep er mee de trap af.

‘Waar bleef je nou?’ foeterde zijn vrouw, die er ravissant uitzag in haar nieuwe jurk. In de spiegel in de hal inspecteerde ze nog even haar lippenstift en trippelde voor hem uit het huis uit.

‘Mevrouw!’ zei de taxichauffeur galant, terwijl hij het achterportier opende. ‘En meneer de schrijver!’ Klonk er ironie door in zijn stem?

Hij ging naast zijn vrouw zitten, het contact tussen zijn in lycra gehulde lichaam en het polyester van de stoelbekleding bracht een onaangename sensatie teweeg. Een onmetelijke jeuk nestelde zich tussen zijn dijen.

‘Daar gaan we dan!’ zei ze, terwijl ze op zijn mapje klopte. ‘Spannend?’ Hij mompelde wat en richtte zijn blik op de langszoevende bomen van het Wilhelminapark.

Met verhitte koppen hadden ze vorige week nog tegenover elkaar gezeten, de programmaredactie en de uitgeverij. Hij was daar zelf niet bij geweest. ‘Het is misschien niet allemaal even fris, wat er gezegd wordt,’ had zijn redacteur gezegd. Zijn vrouw had voor hem de honneurs waargenomen. De programmamakers overwogen om de uitzending rondom zijn persoon te schrappen. Hij zou te weinig kilo’s zijn kwijtgeraakt om als succesgeval te kunnen doorgaan. Bij het begin stond de teller op 204 kilo, en nu, negen maanden later, schommelde zijn gewicht rond de 170 kilo. De uitgeverij schermde met een rechtszaak wegens contractbreuk. Gedurende zijn deelname aan het programma zou hij schrijven aan een boek dat hij op de laatste draaidag, tijdens de feestelijke bijeenkomst waarin de afgeslankte schrijver door familie en vrienden zou worden onthaald, met een plechtig gebaar aan de redacteur van de uitgeverij zou overhandigen. De titel van het boek zou worden onthuld en het manuscript (‘een Nederlandstalig literair werk van ten minste 40.000 woorden,’ zo vermeldde het contract) zou in beeld worden gebracht. Twee weken na de dag van de uitzending zou het boek in de winkel liggen, in een oplage van 100.000 exemplaren, met een kaft waarop zowel het logo van de uitgeverij als van het programma zouden prijken, met foto’s van de schrijver en de presentator op de achterflap. De inhoud van het boek stond de schrijver vanzelfsprekend geheel vrij. Hij mocht verslag doen van zijn deelname aan *Obese* maar dat hoefde niet. ‘Schrijf het boek dat je in je hebt,’ hadden de redacteur en zijn coach, de presentator zou hij slechts een paar keer ontmoeten, hem voorgehouden.

‘Je gaat echt lekker hè?’ stelde zijn vrouw telkens vast, als hij weer iets had ingesproken voor het videodagboek. Dat deed hij op haar laptop, zij onderhield de contacten met de programmaredactie en de uitgeverij. Meestal zei hij iets over het aantal woorden dat er die dag aan zijn schrijversbrein ontsproten zouden zijn, over ‘een betekenisvolle plotwending’ die tot hem was gekomen of een personage waaraan hij ‘met een paar vileine karaktertrekken’ meer diepgang had gegeven. Hij zat nooit verlegen om een paar ronkende volzinnen, het stakte pas als hij ze op papier moest zetten.

De paar gesprekken die hij voerde met de presentator, slenterend in een aangeharkt bos en omringd door een zevenkoppige cameraploeg, vervulden hem tegelijkertijd met walging en genot. Hij walgde van zijn eigen teloorgang, tegelijkertijd genoot hij ervan hoe de presentator verlekkerd luisterde naar het verhaal dat hem op de mouw werd gespeld, over de

Grote Roman die hij aan het schrijven was. Zijn vermogen om te fabuleren, om mensen zijn verhaal in te lokken was hij niet verleerd.

Ook van de vorderingen op het gebied van zijn dieet en zijn fysieke gesteldheid deed hij verslag in het videodagboek. En zeker in het begin was hij in rap tempo een aantal kilo's afgevallen. Had hij het prima gevonden, geen brood maar havermout bij het ontbijt. Had hij zich terwijl hij zijn push-ups deed in de achtertuin (sporten in de openbare ruimte hadden ze uit de afspraken weten te onderhandelen) de complimenten van zijn verrassend jonge en knappe coach laten welgefallen. Had hij een paar gelukkige momenten beleefd, op de fiets de natte boslucht opsnuivend in Park Rijnauwen en met zijn neus tussen de borsten van zijn vrouw, die hem weer eens ouderwets verwende omdat hij zo goed bezig was.

Maar al snel was de klad erin gekomen. Op de dagen dat hij geen bezoek kreeg van zijn coach, en dat werden er steeds meer naarmate het programma vorderde, zo stond het in het contract, verzuimde hij een steeds groter deel van zijn sportprogramma. Ging hij steeds meer snaaien, achter de rug van zijn vrouw en buiten het door de diëtist opgestelde voedingsschema om. En kreeg hij steeds meer deskundigheid in het manipuleren van de opnieuw aangeschafte weegschaal.

Zijn vrouw was niet blind en deed dappere pogingen hem op het rechte pad te houden. Ze was zijn kok dus ze had in ieder geval greep op dat deel van zijn dieet. Ze legde zijn oefenmatje klaar in de gang en stuurde hem naar buiten om te wandelen of te fietsen. Maar ze kon niet voorkomen dat hij al na een paar minuten het matje weer grommend oprolde en dat hij de uren dat hij buiten was vooral zittend op een bankje in het Wilhelminapark doorbracht. 'Dan zit ik al te schrijven,' verklaarde hij. Daarom liet ze hem, omdat hij weer schreef. En morgen, morgen ging hij meer bewegen. Hij was die eerste kilo's toch ook kwijtgeraakt?

De uitgeverij deelde in haar zorgen. Die waren, toen de laatste draaidag in zicht kwam, met het idee van het korset gekomen. Het was een Amerikaans geval dat je lichaam bijna drie confectiematen slanker deed lijken. Zijn coach, die hem bijna een week niet had gezien, sprong hem bijna om zijn nek van vreugde toen hij zich aan haar toonde in zijn trainingspak, dat ineens aandoenlijk slobberde. 'Je maakt toch nog een eindsprint, wat goed!' riep ze uit. Om de waardigheid van de schrijver te bewaken hadden de programmamakers ermee ingestemd dat, anders dan bij de andere kandidaten, het wegen gekleed mocht plaatsvinden.

'Wil je mij ook niets verklappen?' vroeg ze flemerig, met een hoofdkinkje naar het mapje op zijn schoot. Nee, schudde hij zijn hoofd. Ze aaide, stijfjes, vanwege de deklaag polyester, zijn dijbeen. 'Ook de titel niet?' Andermaal schudde hij zijn hoofd.

Hij had nooit hoofdstukken of halffabricaten met zijn uitgever gewisseld, daar deed hij niet aan. Een manuscript werd pas ingediend als het af was, dan werd het nog een beetje geredigeerd en daarna werd het gedrukt. Zo waren ze het gewend dus zo zou het nu ook gaan. Ze hadden flink tamtam gemaakt rondom de verschijning van zijn nieuwe Grote Roman. In enkele toonaangevende kranten en bladen hadden al voorbeschouwingen gestaan, over de aard van het werk dat een eens gevierd schrijver onder deze omstandigheden zou kunnen produceren. Een nieuw meesterwerk, soevereine literatuur, losstaand van de toch wel obscene context waarin het tot stand was gekomen? Of een gelaagde beschouwing over de rol van de televisie in onze maatschappij en het fenomeen real life soap, waarbij gewone mensen sterren worden en sterren zelf door de mand vallen, een aanklacht en een ode ineen? Een vileine columnist had gedurfd op te merken dat de meesterwerken die de Nederlandse literatuur tot op heden had voortgebracht niet van tevoren als Grote Romans waren aangekondigd, dus dat de verwachtingen vooral niet te hooggespannen moesten zijn.

Het was kortom een drukte van belang in de grote salon van het Landhuis waar de afgeslankte schrijver zijn opwachting zou maken. De uitgeverij was met een klein elftal vertegenwoordigd en de pers, voor zover zij enig belang stelde in literatuur, was in groten getale aanwezig. En dan waren er natuurlijk de collega-schrijvers, ook die uit het vijandelijke kamp, en andere vrienden en familie, ook van de vrouw van de schrijver.

Het licht ging uit, de spot ging aan, het werd stil in de zaal. Op het grote scherm dat middenin de ruimte stond opgesteld verscheen de beeltenis van de schrijver, gevolgd door een compilatie van beelden uit de afgelopen maanden. De havermout, de *push ups*, de meelevende echtgenote, de gesprekken in het bos. De redacteur die het had over de valkuilen van het schrijverschap. De coach die hem moed in sprak. De kilo's die er op gegeven moment niet meer zo hard af vlogen, maar er werd gewerkt aan een meesterwerk. Een shot van de schrijver achter zijn laptop, denkrimpels in zijn immer volvette voorhoofd.

Nog in de laatste beelden van het filmpje betreedt de schrijver, in zijn kielzog zijn echtgenote, de zaal. Ondersteund door een opzweepende dreun weet hij op het podium te klimmen, het mapje met het manuscript onder de arm geklemd. Tijdens het applaus drukt de presentator de schrijver in een innige omhelzing aan zijn borst, wat kluchtig aandoet door het grote verschil in postuur. De presentator schetst het CV van 'deze uitzonderlijke kandidaat' en blikt terug op de hoogtepunten en de dieptepunten die hij de afgelopen maanden moet hebben beleefd. 'Meestal slagen onze kandidaten erin om gedurende de opnames meer kilo's kwijt te raken. Maar elke kilo is er één en...niet alleen vetzucht is een kwaal, een writer's block is ook

een vreselijke aandoening.’ Hij pauzeert even en kijkt veelbetekenend in de camera. ‘Daarom is ook het verhaal van vandaag... een succesverhaal.’

De redacteur krijgt het woord, bezingt de literaire verdiensten van de schrijver die de laatste jaren echter niets noemenswaardigs meer had geproduceerd. Nu die eerste belangrijke kilo's eraf zijn en, hij wijst naar het manuscript, nu er weer een werk van betekenis uit zijn handen is gekomen krijgt deze schrijver alsnog de kans... zijn oeuvre af te bouwen. Ook zijn vrouw mag nog iets zeggen, ze zegt dat hij een doorzetter is maar ook een topper en een perfectionist.

Hij hoort haar praten, hij ziet haar borstjes bewegen onder haar nieuwe jurkje, hij ziet de presentator naast haar staan glimmen. De redacteur glimt, kijkt vorsend de zaal in, telt waarschijnlijk het aantal journalisten. ‘Ik ben zo trots op hem,’ zegt zijn vrouw en ze lacht in de camera. Ze lacht niet naar hem maar ze lacht naar de camera. Hij pakt zijn mapje, vouwt zijn hand om de stapel papier. ‘Ja,’ zegt de presentator, ‘ik denk dat het er tijd voor is.’ Hij heft twee handen in de richting van de schrijver, alsof hij een Messias verwelkomt. Het papier zit even klem in het elastiek dat het mapje bijeenhoudt, alle ogen in de zaal zijn gericht op de handen van de schrijver. Dan gooit hij ineens, in een voor zijn doen nogal atletische beweging, de stapel papier met een grote zwaai in de lucht. Zijn gelaat toont een zelfvoldane grijns. De blaadjes klimmen, klimmen heel even richting het hoge plafond van de statige zaal. Dan waaiert de stapel uiteen, honderden blanco velletjes dwarrelen langzaam naar de grond. Heel fotogeniek dwarrelen ze omlaag.

Mirjam Brandenburg

Februari 2014